Έλληνες: οι χτίστες της οικουμένης Τούρκοι: η μάστιγα της οικουμένης

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Κάποιος Ιμπραχίμ (από το βιβλικό Αβραάμ βεβαίως), το φερέφωνο του Ερντογάν, δήλωσε, μεταξύ άλλων αθλίων, πρόσφατα ότι “Οι Έλληνες δεν έχουν καμμία σχέση με τους αρχαίους Έλληνες και τους βυζαντινούς”.

Το πρώτο που έχουμε να πούμε είναι ότι οι Τούρκοι σίγουρα είναι γνήσιοι απόγονοι των προγόνων τους, των αιμοσταγών, μογγολικών στιφών που έσπερναν -και σπέρνουν- τον θάνατο και την καταστροφή, από όπου περνούσαν. Ίδιοι και απαράλλακτοι αιώνες τώρα.

Το δεύτερο είναι το εξής: Όλοι οι όμοροι μας λαοί, Αλβανοί, Βούλγαροι, Τούρκοι, Σέρβοι, καυχώνται για την απευθείας καταγωγή τους από τους “αρχαίους” προγόνους τους και ουδείς ποτέ το αμφισβήτησε. Οι μόνοι που δεν έχουν δικαίωμα να υπερηφανεύονται για την άμεση καταγωγή τους από τους προγόνους τους, αρχαίους… μεσαίους και νεότερους, είμαστε εμείς οι Έλληνες.

Γιατί; Διότι έχουμε ζηλευτή ιστορία, η λέξη Έλληνας είναι ταυτόσημο του πολιτισμού, της ομορφιάς, της αρχοντιάς, της ανδρείας και της λεβεντιάς. Και δεν χρειάζεται να παραθέσω τα όσα έχουν γράψει όλα τα μεγάλα πνεύματα της ανθρωπότητας, ανά τους αιώνες, για τους Έλληνες.(“Δεν υπάρχει ιδιότης τιμιωτέρα” από το να είσαι Έλληνας, έλεγε ο Καβάφης).

Στην παράθεση των γειτονικών λαών δεν ανέφερα τους σκοπιανούς. Δεν είναι λαός, είναι τεχνητό κατασκεύασμα. Ποια ιστορία έκλεψαν; Της Μακεδονίας, την ελληνική και βρέθηκαν οι προδότες, πρώην και νυν, που νομιμοποίησαν και αποδέχονται το ανοσιούργημα.

Το περίεργο είναι πως όλοι οι γείτονες, κατά καιρούς ορέγονται μια ελληνική περιοχή, ένα περίοπτο και τρανό όνομά μας. Οι Αλβανοί εποφθαλμιούν την Ήπειρο, οι Βούλγαροι την Θράκη, οι Τούρκοι

ονομάζουν τον Όμηρο, Ομέρ και αυτοανακηρύσσονται συνεχιστές του Βυζαντίου, ενώ ταϊζουν τα κοπάδια τους με ονειροφαντασιώσεις του τύπου πως “είμαστε οι γεννήτορες της ανθρωπότητας” και είναι “ευτυχία να είσαι Τούρκος”.

Και εμείς; “Οι νοσούντες εξ ελαφρότητος”(Παπαδιαμάντης), οι της αψόγου στάσεως υποστηρικτές; Εμείς έχουμε τα γνωστά σκύβαλα και περιτρίμματα της ιστοριογραφικής τσαρλατανιάς, που παρεισέφρησαν στα πανεπιστήμια και δηλητηριάζουν χρόνια και χρόνια τον λαό με ιδεοληψίες πως πρώτα γίναμε κράτος- κάποια απολειφάδια Σλάβων, Τούρκων και Αλβανών επαναστάτησαν το Εικοσιένα- και μετά έθνος.

Όλοι επιβίωσαν στις εθνικές τους περιπέτειες, μόνο οι Έλληνες εξαφανίστηκαν. Αυτές βέβαια οι “βλαμμένες” ιδέες δεν είναι καινούργιες. Είναι η γνωστή θεωρία του απατεώνα Φαλμεράυρερ, που του οφείλουμε χάριτες γιατί ενεργοποίησε σπουδαίους ιστορικούς (Παπαρρηγόπουλος, Ζαμπέλιος), λαογράφους (Ν. Πολίτης), γλωσσολόγους (Βερναρδάκης, Χατζηδάκις), ποιητές και πολλούς άλλους ειδήμονες, επιστήμονες και λογοτέχνες που ανέδειξαν την συνέχεια του ελληνικού έθνους.

Τέλος πάντων για όλα αυτά την απάντηση την βρίσκουμε στον Μακρυγιάννη, με την απλοϊκά μεγαλοπρεπή του φράση: “Ότι αρχή και τέλος, όλα τα θερία πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μας και μένει και μαγιά”. (Αν και ο Σεφέρης, αηδιασμένος από την βλακεία, την μωρία, την εγωπάθεια και την γενική αναπηρία της ηγετικής τάξης, θα γράψει παραφράζοντας τον Μακρυγιάννη: “Ως τώρα όλοι βαλθήκαμε να καταβροχθίσουμε την Ελλάδα. Η στάθμη αυτής της τροφοδοσίας ολοένα κατεβαίνει. Σε λίγο θα αρχίσει να μας τρώει εκείνη”).

Όσο για τις τουρκικές ανοησίες την καλύτερη απάντηση για το ποιόν των Ελλήνων και το μέγα χάσμα που μας χωρίζει από την βαρβαρότητα των μεμέτηδων, παραπέμπω σε ένα παλιό κείμενο. Το εντόπισα στα άπαντα του εθνικού μας ποιητή Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, (εκδ, “Μέρμηγκας”, σελ.155, τόμ 3ος), του «φυλάκτορα του Γένους», όπως τον ονομάζει ο Παλαμάς σ’ ένα ποίημά του. Είναι γράμμα που έστειλε στις 31 Μαρτίου του 1860 στον Ανδρέα Λασκαράτο. Το γεγονός το χαρακτηρίζει «ανέγδοτο».

Το 1822 ο αθάνατος Οδυσσέας Ανδρούτσος, το λιοντάρι της Ρούμελης, πολιορκεί την Ακρόπολη των Αθηνών “όπου ευρίσκοντο κλεισμένοι οι Τούρκοι”. Διαβάζω και αγαλλιώ:

«Εξύπνησαν κάποια παλληκάρια του Οδυσσέως, πρωί πρωί και από το πρώτο γλυκοχάραμα έμειναν εκστατικά, βλέποντας τους Τούρκους ανεβασμένους επάνω εις τον Παρθενώνα και εργαζόμενους με μεγάλη βία να χαλούν τα ωραία εκείνα μνημεία.

Τόσο παράξενη και ακατανόητη τους εφάνη τέτοια ανωφελής βαρβαρότης, οπού έτρεξαν αμέσως να ειδοποιήσουν τον Οδυσσέα. Αφού ο στρατηγός εβεβαιώθηκε με τα μάτια του απόλυσε τρία τέσσερα από τα παλληκάρια του να πλησιάσουν εις την Ακρόπολη και να ερωτήσουν τους Τούρκους, διατί έδειχναν τέτοια αγριότητα με μάρμαρα, τα οποία δεν τους επροξενούσαν καμμία βλάβη.

Επέταξαν με μιας οι γενναίοι και ύστερα από λίγη ώρα έφεραν εις τον στρατηγό την απόκριση ότι οι Τούρκο,ι μην έχοντας άλλο μολύβι διά να χύσουν βόλια και ξανοίξαντες ότι μέσα εις εκείνα τα μάρμαρα ευρίσκεται τούτο το μέταλλο, χυμένο επίτηδες διά να δίδη δύναμη και σταθερότητα, είχαν αποφασίσει να προστρέξουνε εις εκείνο το χαλασμό διά να δυνηθούνε να εξακολουθήσουνε τον πόλεμο.

Τέτοια απόκρισι επροξένησε μεγάλη απελπισία εις τους Έλληνες και αφού εστοχάστηκαν τι να πράξουν διά να σώσουν από τον όλεθρο τα μνημεία του μεγαλείου των, όλοι με μια φωνή αποφάσισαν να μηνύσουν εις τους αποκλεισμένους να παύσουν την καταστροφή και ήσαν έτοιμοι

να τους προμηθεύσουν όσο μολύβι τους εχρειάζετο για την υπεράσπισή τους.
Ούτω και εγένετο.

Έστερξαν οι Τούρκοι, και οι Έλληνες εξαγόρασαν με το αίμα τους -δίδοντες εις τους εχθρούς βόλια διά να τους σκοτώσουν- τα πολύτιμα εκείνα μάρμαρα, τα οποία ήσαν προωρισμένα να ζήσουν διά να ίδουν πάλιν αναστημένο ολόγυρά τους εκείνο το έθνος, το οποίο από τόσους αιώνας εφαίνετο βυθισμένο εις λήθαργο.

Αξιοθαύμαστο παράδειγμα αρετής, γενναιότητος και ζήλου προς την πατρίδα!».(Εκπληκτικό γεγονός!!).

Αυτή είναι η διαφορά μας με τους γενοκτόνους μας Τούρκους. Εμείς είμαστε (ήμασταν; τι να πω;) ένας λαός “που άφησε τα βήματα και τα χνάρια του πάνω στη γη.

Για να τα κοιτάζει η ιστορία και να βρίσκει τον εαυτό της, ένας λαός που έμαθε να χτίζει και να χαμογελά”.

Ένας λαός χτίστης της οικουμένης. Και αυτοί, ένας λαός “που γέμισε πληγές το χώμα…Ένας λαός που χαλά, γιατί δεν μπορεί να χτίσει. Που ιεροσυλεί (Αγιά Σοφιά), γιατί δεν μπορεί να σεβαστεί. Και καταστρέφει, γιατί δεν μπορεί να δημιουργήσει”.

Ένας λαός μάστιγα της οικουμένης. (Άνθος Λυκαύγης, “Απ’ εδώ πέρασαν εκείνοι”, “Κυπριακό ανθολόγιο για παιδιά του δημοτικού”, Λευκωσία 1994).

30.07.2020

Πηγή: www.antibaro.gr/